

hans Bølgere. Det er ikke nok, at vi allesammen her give os af med at være Storpolitikere og kun befatte os med at staa og tale derom; vi kunne ogsaa have en Smule Interesse for, hvad der bevæger sig i den Egn, vi særligt repræsenterer. Jeg tilbageviser altsaa det ærede Medlems Antæ i saa Henseende, idet jeg hævder, at jeg ved at være Medforslagsstiller kun har gjort min ligestremme Pligt og ikke gjort noget- somhelst Overgreb. Forsaavidt det ærede Medlem talte om Plyndringsforsøg paa Statskassen, forekommer det mig, at det gaar langt ud over den Grænse, som kan anses for passende. Det forekommer mig med andre Ord, at der ikke er den allerfjærneste Anledning til at komme med slige Udtalelser under nærværende Sag, thi naar enkelte Medlemmer, der spille en meget tilbageholdende og besteden Rolle i en Forsamling som denne, komme frem med et Lovforslag, hvor der høre Regjering og 101 andre Medlemmer sidde for at varetage Statens og det Almenes Interesser, maa det være fuldstændigt betryggende; man maa saa kunne være sikker paa, at ikke Statskassen skal tage nogen Skade. Men samles der Majoritet om et saadant Forslag, maa det ærede Medlem virkelig, skjøndt han ikke er paa den Side, finde sig i at lade os Andre ogsaa have vor Mening. Det ærede Medlem sagde, at han vilde i 24 Timer kunne udarbejde 1,000 Lovforslag om 1,000 Jernbaner til forskjellige Landsbyer. Jeg tror meget vel, at det ærede Medlem kunde udarbejde 2,000 Makulaturlovsforslag paa 24 Timer, ligesom han har gjort hidtil, men det er ikke en Bemærkning, der kan ramme dette lille Lovforslag. Overken den Maade, hvorpaa det er indrettet, eller den Maade, hvorpaa Sagen er forelagt, giver det ærede Medlem mindste Anledning til at komme med disse Bemærkninger. Dernæst sagde det ærede Medlem, at vi Alle skulde huske paa, at vi vare Folke-repræsentanter; men jeg spørger, om ærede Medlemmer i dette Thing behøve denne Raamindelse, der er efter min Mening ikke mindste Grund til at foreholde os, at vi skulle opfylde vor Pligt som Folkerepræsentanter i saa Henseende, selv om det ærede Medlem ogsaa efterhaanden har faaet en noget større Stilling end de fleste af os Andre. Endnu skal jeg blot med Hensyn til Sætningen om hver Mand's Dør minde om det vidstuede Blik, jeg ser, det ærede Medlem har faaet paa andre Steder fra den Dag, han blev Medlem af Hillerøps Byraad. Siden den Dag kan der ikke være Spørgsmaal om nogen Jernbane, der skulde sætte Omegnen i Forbindelse med Kjøbenhavn eller andre Steder, uden at den maatte passere Hillerød. Jeg finder det rigtig, at det ærede Medlem har havt saa klart et Blik paa denne Sag, men jeg skulde dog tro, det har klaret hans Blik, at han bor i Hillerød. Man maa ikke være saa overmaade hidsig til at til-

lægge Andre mindre gode eller berettigede Motiver, uden helst først at seie for sin egen Dør. Jeg hævder, at det er den enkelte Rigsdagsmands Ret og Pligt at bringe en Sag frem, der særlig interesserer hans Bølgere, og forresten kan denne Sag ikke sættes i Lighed med det ærede Medlems 1,000 Landsbyer, thi den har en mindst 10-aarig Historie, hvor der har været arbejdet paa og forhandlet om denne Sag, og hvor det fra Frederiksborg Amtsråd er blevet gjort til en Betingelse, at Banen skulde have en bestemt Retning for at vedkommende Egn kunde komme i Forbindelse med Hovedbanen. Amtsrådet har ligefrem betinget sit Bidrag af, at Banen kunde komme til at virke for en større Kreds. Dette er altsaa ikke en Sag, der er greben ud af Luften, men en Sag, der har sin Historie.

Saug: Det undrede mig at høre den sidste ærede Læser fremhæve meget bestemt, at det var en Repræsentants Pligt at komme frem her med det og tale for det, der rørte sig i hans Bølgers Kreds. Ja, det er berettiget; men der er saa Meget, der er berettiget, uden at det derfor er rigtig at komme frem med det. De samme Grunde hørte vi ogsaa af de Virum Mænd, naar de sigte: Vi maa have den og den Bane; men vi hørte ogsaa, hvorledes „denne herjens Rigsdagskandidat“, der var oppe, skjøndt han gjerne vilde være Rigsdagsmand, sagde, at han sandt det ikke berettiget, at de vilde have den, og det, skjøndt der var en Prokurator, der sagde, at det var rigtig. Prokuratoren støttede dem, men den Anden derimod ikke, og den Andens „Samvittighed“ fandt heller ikke, at det var rigtig. Jeg maa iøvrigt si, at jeg som nyt Medlem ikke er meget inde i disse Jernbanespørgsmaal. Der kan være Meget, der taler for, at Forslaget her er godt; men naar jeg jer hen til Statskassens Læse, som det jo ijer gjælder om at se paa, maa jeg si som Manden: Jeg har ingen „Fidoss“, at det er rigtig. Det Oneste, der skulde kunne bevæge mig, var da, naar man sagde: Lige for Lige, saa kan ogsaa Du faae et Stykke Bane, der gaar lige hen til Din Dør!

Berg: Jeg var fraværende og hørte ikke i Et og Alt, hvad det ærede Medlem fra Helsing (Holck) sagde angaaende min Udtalelse, men saa Meget hørte jeg, at han var bleven forunderligt afficeret ved de ufsylbige, fra et almindeligt konstitutionelt Standpunkt fremsatte Bemærkninger, jeg gjorde angaaende hans specielle Bane. Jeg udtalte mig jo i og for sig ikke imod denne specielle Bane, jeg mente kun, at naar vi fik 999 Baner til, kunde denne Bane ogsaa spadserere med og passere. Det er jo imidlertid ganske vist et Faktum, at det ærede Medlem faar denne Bane for sin Dør. Naar, det er der jo heller ikke noget Ondt i, og jeg sagde derfor ogsaa, at jeg vilde hellere have set, at Ministeriet selv havde